

DOS LLOPS FAMÈLICS I UNA CAPUTXETA ROJA

Fidel Castro

19/05/2008

www.granma.cu

Una idea bàsica ocupava la meua ment des dels meus vells temps de socialista utòpic. Partia del no res amb les simples nocions del bé i del mal que a cada qual li inculca la societat en que neix, ple d'instints i mancat de valors que els pares, en especial les mares, comencen a sembrar a qualsevol societat i època.

Com que no vaig tenir preceptor polític, l'atzar i la casualitat van ser components inseparables de la meua vida. Vaig adquirir una ideologia pel meu propi compte des de l'instant en que vaig tenir una possibilitat real d'observar i meditar els anys que vaig viure com a nen, adolescent i jove estudiant. L'educació es va convertir per a mi en l'instrument per excel·lència d'un canvi en l'època que em va tocar viure, de la qual dependria la pròpia supervivència de la nostra fràgil espècie.

Després d'una llarga experiència, el que penso avui sobre el delicat tema és absolutament coherent amb aquesta idea. No necessito demanar excuses, com prefereixen alguns, per dir la veritat encara que sigui dura.

Fa més de dos mil anys, Demòstenes, orador grec famós, defensà amb ardor a les places públiques una societat en la que el 85 per cent de les persones eren esclaves o ciutadans que mancaven d'igualtat i drets com a quelcom natural. Els filòsofs compartien aquest punt de vista. D'allí en sorgí la paraula democràcia. No se'ls podia exigir més en el seu temps. Avui, que es disposa d'un enorme cabdal de coneixements, les forces productives s'han multiplicat incomptables vegades i els missatges a través dels mitjans massius s'elaboren per a milions de persones; la immensa majoria, cansada de la política tradicional, no vol sentir-ne a parlar. Els homes públics manquen de confiança quan més la necessiten els pobles davant els riscos que els amenacen.

Al desplomar-se la URSS, Francis Fukuyama, ciutadà nord-americà d'origen japonès, nascut i educat a Estats Units i titulat en una universitat en aquest mateix país, escriu el seu llibre *La fi de la història i l'últim home*, el que molt segurament coneixen, doncs fou molt promogut pels dirigents de l'imperi. S'havia convertit en una falcó del neoconservadurisme i promotor del pensament únic.

Quedaria, segons ell, una sola classe, la classe mitjana nord-americana; els demás, penso jo, estaríem condemnats a ser pidolaires. Fukuyama fou partidari decidit de la guerra contra Iraq, com el vicepresident Cheney i el seu electe grup. Per ell la història finalitza en el que Marx veia com "la fi de la prehistòria".

A la cerimònia inaugural de la cimera Amèrica Llatina i El Carib – Unió Europea celebrada al Perú el passat 15 de maig, es parlà en anglès, alemany i altres idiomes europeus sense que parts essencials dels discursos es traduïssin per les televisions a l'espanyol o al portuguès, com si a Mèxic, Brasil, Perú, Equador i altres, els indis, negres, mestissos i blancs -més de 550 milions de persones, en la seva immensa majoria pobres- parlessin anglès, alemany o un altre idioma forani.

Tot i així, es menciona ara elogiosament la gran reunió de Lima i la seva declaració final. Allí, entre altres coses, es va donar a entendre que les armes que adquireix un país amenaçat de genocidi per l'imperi, com ho ha sigut Cuba des de fa molts anys i ho és avui Venezuela, no es diferencien èticament de les que utilitzen les forces repressives per a reprimir el poble i defensar els interessos de la oligarquia, aliada a aquest mateix imperi. No es pot convertir la nació en una mercaderia més ni comprometre el present i el futur de les noves generacions.

La IV Flota no es menciona, per suposat, en els discursos que es televisaren d'aquella reunió, com a força intervencionista i amenaçant. Un dels països llatinoamericans allí representats acaba de realitzar maniobres combinades amb un portaavions d'Estats Units del tipus Nimitz, dotat amb tot tipus d'armes d'extermini en massa.

En aquest país fa uns pocs anys les forces repressives feren desaparèixer, torturaren i assassinar a desenes de milers de persones. Els fills de les víctimes foren expropiats pels defensors de les propietats dels grans rics. Els seus principals líders militars cooperaren amb l'imperi en les seves guerres brutes. Confiaven en aquesta aliança. Per què caure de nou a la mateixa trampa? Tot i que és fàcil d'inferir el país al·ludit, no desitjo mencionar-lo per no ferir a una nació germana.

L'Europa que en aquesta reunió portà la batuta, és la mateixa que recolzà la guerra contra Sèrbia, la conquesta per Estats Units del petroli d'Iraq, els conflictes religiosos al Proper i Mitjà Orient, les presons i aterratges secrets, i els plans de tortures horribles i assassinats comesos per Bush.

Aquesta Europa comparteix amb Estats Units les lleis extraterritorials que, violant la sobirania dels seus propis territoris, incrementen el bloqueig contra Cuba obstaculitzant el subministrament de tecnologies, components i inclús medicaments al nostre país. Els seus mitjans publicitaris s'associen al poder mediàtic de l'imperi.

El que vaig dir a la primera reunió d'Amèrica Llatina amb Europa, celebrada fa nou anys a Río de Janeiro, manté tota la seva vigència. No ha canviat res des d'aleshores excepte les condicions objectives, que fan més insostenible l'atroc explotació capitalista.

L'amfitrió de la reunió va estar a punt de fer perdre els nervis als europeus, quan a la clausura mencionà alguns punts plantejats per Cuba:

1. Condonar el deute d'Amèrica Llatina i El Carib.
2. Invertir cada any als països del Tercer Món el 10 per cent del que gasten en les activitats militars.
3. Cessar els enormes subsidis a l'agricultura, que competeixen amb la producció agrícola dels nostres països.
4. Assignar a Amèrica Llatina i el Carib la part que els correspon del compromís del 0,7% del PIB.

Per les cares i les mirades, vaig observar que els líders europeus s'empassaren la saliva en sec durant uns segons. Però, per què amargar-se? A Espanya encara seria més fàcil pronunciar discursos vibrants i meravelloses declaracions finals. S'havia treballat molt. Venia el banquet. A la taula no hi hauria crisi alimentària. Abundarien les proteïnes i els licors. Sols faltava Bush, que treballava, incansable, per la pau al Mitjà Orient, com és habitual en ell. Estava excusat. Visca el mercat!

L'esperit dominant en els rics representants d'Europa era la superioritat ètnica i política. Tots eren portadors del pensament capitalista i consumista burgès, i parlaren o aplaudiren en nom d'aquest. Molts portaven amb sí als empresaris que són el pilar i sostén dels "seus sistemes democràtics, garants de la llibertat i els drets humans". S'ha de ser experts en la física dels núvols per a comprendre'ls.

En l'actualitat, Estats Units i Europa competeixen entre sí i contra sí pel petroli, les matèries primeres essencials i els mercats, a la qual cosa ara s'hi suma el pretext de la lluita contra el terrorisme i el crim organitzat que ells mateixos han creat amb les voraces i insaciabls societats de consum. Dos llops famèlics disfressats d'àvies bones, i una Caputxeta Roja.